

Panium - Numărul opt

Prezentare de ansamblu a celei de-a treia linii

Jeff Pippenger

2025-03-17

Seleucus III Ceraunus a domnit pentru scurtă vreme ca rege între 226 și 223 î.Hr., înainte de a fi asasinat sau de a muri în împrejurări misterioase. Seleucus III a fost predecesorul imediat al lui Antiochus III. Cei doi frați îi reprezintă pe „fiii” din versetul zece, iar aceștia îi reprezintă pe Reagan și Bush în 1989.

Dar fiii lui se vor întărâta și vor strânge o mare mulțime de oștiri; iar unul va veni negreșit, se va revărsa și va trece mai departe; apoi se va întoarce și se va întărâta până la cetățuia lui.
Daniel 11:10.

Versetul zece este linia a treia și reprezintă „timpul sfârșitului” în 1989. Se corelează cu versetul patruzeci al capitolului unsprezece și cu Isaia opt, versetul opt. Conexiunea acestor trei versete identifică faptul că versetul unsprezece reprezintă războiul ucrainean actual, cu Putin și Zelenskyy ca antagoniști reprezentați în Bătălia de la Rafia, prezentată în versetul unsprezece. Versetul doisprezece identifică urmările războiului ucrainean și soarta lui Putin. Versetele treisprezece până la cincisprezece reprezintă Bătălia de la Panium.

Tema versetului zece este „timpul sfârșitului” și, în acord cu principiile asociate cu desigilarea adevărului la „timpul sfârșitului”, versetul, deși este doar unul singur, are reprezentate o multitudine de linii profetice. Versetul zece identifică începutul istoriei ascunse a versetului patruzeci, care marchează începutul mișcării celui de-al treilea înger și pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii.

Versetul leagă cele șapte vremuri din Leviticul douăzeci și șase, așa cum sunt identificate în vedenia care începe în capitolul șapte al cărții Isaia. Acea legătură marchează unirea divinității cu umanitatea, care este încheierea tainei evlaviei în timpul sunării celei de-a șaptea trâmbițe, care este al treilea vai al Islamului.

Versetul marchează anul 1989 drept timpul sfârșitului și, prin legătura cu cele șapte vremuri din Leviticul douăzeci și șase, el cuprinde adevărul fundamental al lui William Miller și răzvrătirea din 1863. Versetul deschide istoria ascunsă a versetului patruzeci. Este, așadar, un element esențial al înmulțirii cunoștinței care vine la timpul sfârșitului în 1989 și care începe ilustrarea profetică a evenimentelor externe ce alcătuiesc istoria ascunsă a versetului patruzeci, iar, prin legătura sa cu cele șapte vremuri, el identifică, de asemenea, evenimentele interne din istoria dintre 1989 și legea duminicală.

Numărul zece este un simbol al încercării, iar versetele sunt în legătură cu vedenia din Isaia șapte, care pune accent pe înțelegerea adevărului.

Capul Siriei este Damascul, iar capul Damascului este Rezin; și într-un răstimp de șaizeci și cinci de ani Efraim va fi zdrobit, încât să nu mai fie un popor. Iar capul lui Efraim este Samaria, iar capul Samariei este fiul lui Remalia. Dacă nu credeți, negreșit nu veți dăinui. Isaia 7:8, 9.

Nu veți fi întemeiați dacă nu credeți că un „cap” reprezintă atât o capitală (Samaria și Damasc), cât și un împărat (Rezin și Peca, fiul lui Remalia). Dacă nu înțelegeți acele trei simboluri interschimbabile, în contextul din Isaia, capitolul opt, versetul opt (care este aceeași vedenie ca cea din capitolul șapte), atunci nu veți putea identifica pe Putin și Rusia drept împăratul de la miazăzi în versetele unsprezece până la cincisprezece.

Acum, deci, iată, Domnul va aduce asupra lor apele Râului, puternice și multe, anume pe împăratul Asiriei, cu toată slava lui; el va ieși din toate albiile sale și va trece peste toate malurile sale; și va trece prin Iuda; se va revărsa și va trece, va ajunge până la gât; iar întinderea aripilor sale va umple lărgimea țării tale, O, Immanuel. Isaia 8:7, 8.

Tema versetului zece este un proces de încercare în trei etape care începe la timpul sfârșitului și conduce la închiderea timpului de probă la legea duminicală.

Și el a zis: Du-te pe calea ta, Daniele; căci cuvintele sunt ascunse și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți și lămuriiți; dar cei nelegiuiiți vor săvârși nelegiuirea; și niciunul dintre cei nelegiuiiți nu va înțelege; iar cei înțelepți vor înțelege. Daniel 12:9, 10.

La "timpul sfârșitului", cartea lui Daniel este "dezpecetluită" și începe un proces de încercare în trei etape, așa cum este reprezentat prin "curățiți, albiți și încercați". Cei "înțelepți" înțeleg, cei "nelegiuiiți" nu înțeleg. Lipsa lor de înțelegere, asemenea lipsei de untdelemn din pilda celor zece fecioare, îi duce la nimicire.

Poporul Meu piere din lipsa cunoștinței: fiindcă ai lepădat cunoștința, te voi lepăda și Eu, ca să nu-Mi fii preot: fiindcă ai uitat Legea Dumnezeului tău, voi uita și Eu pe copiii tăi. Osea 4:6.

Formularea „Poporul Meu” desemnează un popor al legământului, iar acest popor al legământului va fi respins și nimicuit pentru „lipsa de cunoștință”. Legea duminicală din Statele Unite este reperul la care lucrurile sunt uitate sau aduse aminte. „Adu-ți aminte de ziua Sabatului” este adevăr prezent în acel moment. Acolo se aduce aminte de desfrânata din Tir. Acolo, Dumnezeu Își aduce aminte de păcatele Babilonului din Apocalipsă.

Și am auzit din cer un alt glas, zicând: Ieșiți din ea, poporul Meu, ca să nu vă faceți părtași la păcatele ei și ca să nu fiți loviți cu urgiile ei. Căci păcatele ei au ajuns până la cer, și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei. Răsplățiți-i precum v-a răsplătit ea, și întoarceți-i îndoit, după faptele ei: în potirul pe care l-a umplut, umpleți-i îndoit. Apocalipsa 18:4-6.

Acolo copiii, sau ultima generație profetică a adventismului laodicean, sunt stârpiți. Tot acolo, aceia pe care Daniel îi numește „cei răi” arată că au „uitat” legea lui Dumnezeu, iar partea legii lui Dumnezeu pe care au uitat-o o constituie regulile sau legile profetice ale lui Dumnezeu. Contextul este limpede: le lipsește „cunoștința” care este sporită atunci când cartea lui Daniel este desigilată. Daniel îi pune în contrast pe „înțelepți” cu „cei răi”, iar Isus pe „fecioarele înțelepte” cu „fecioarele

neînțelepte”. Amos identifică aceeași categorie drept „fecioare frumoase”, ca fiind aceia care nu pot găsi mesajul profetic reprezentat de răsăritul, miazănoaptea și mările.

Iată, vin zile, zice Domnul Dumnezeu, când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci de auzirea cuvintelor Domnului. Și vor hoinări de la o mare la alta și de la miazănoapte până la răsărit; vor alerga înapoi și încolo ca să caute cuvântul Domnului și nu-l vor găsi. În ziua aceea, fecioarele frumoase și tinerii vor leșina de sete. Cei ce jură pe păcatul Samariei și zic: Viu este dumnezeul tău, Dan! și: Viu este obiceiul Beer-Șebe! aceia vor cădea și nu se vor mai ridica niciodată. Amos 8:11-14.

Mesajul pe care nu-l pot găsi este reprezentat prin locul în care caută, pe când "rătăcesc de la o mare la alta și de la miazănoapte chiar până la răsărit." Amos spune că aceste "fecioare frumoase" se află într-o "foamete" de a auzi "Cuvântul Domnului", și că "în ziua aceea vor alerga înapoi și încolo ca să caute cuvântul Domnului, și nu-l vor găsi." Mesajul care a fost desigilat din cartea lui Daniel la vremea sfârșitului, în 1989, în împlinirea versetului patruzeci și, de asemenea, a versetului zece din capitolul unsprezece, este rezumat în ultimele două versete ale capitolului unsprezece.

Dar vești dinspre răsărit și dinspre miazănoapte îl vor tulbura; de aceea va porni cu mare mânie ca să nimicească și să piardă cu desăvârșire pe mulți. Și își va așeza corturile palatului său între mări, pe muntele cel slăvit al sfințeniei; însă își va avea sfârșitul, și nimeni nu-i va veni în ajutor. Daniel 11:44, 45.

Fecioarele nechibzuite, drepte și nelegiuite, cărora le lipsește untdelemnul, precum și solia din răsărit, din miazănoapte și din mări, toate acelea care au lepădat cunoștința și legământul lui Dumnezeu și Legea, sunt aduse aminte de Dumnezeu la Legea duminicală. Trei bătălii sunt reprezentate în versetele zece până la cincisprezece. Eu separ aceste trei bătălii în trei istorii, dar ele alcătuiesc, de asemenea, o linie atunci când sunt privite împreună, căci versetul zece deschide „timpul sfârșitului” și, prin urmare, inițiază un proces de testare în trei etape.

Versetul zece se leagă de cele șapte timpuri din Leviticul douăzeci și șase și, prin urmare, de temeliile Adventismului și de lucrarea lui William Miller. Al doilea pas din cei trei pași este un test vizual, care a început odată cu deschiderea luminii versetului unsprezece și cu izbucnirea războiului din Ucraina. Al doilea test este vizual și reprezintă o probă privitoare la capacitatea noastră de a recunoaște evenimentele actuale în lumina Cuvântului profetic al lui Dumnezeu. Al treilea test este Bătălia de la Panium din versetul cincisprezece, unde numele lui Simon Barjona a fost schimbat în Petru și, astfel, a fost marcată pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii, chiar înainte ca perioada de probă să se încheie la legea duminicală din versetul șaisprezece.

Când luăm în considerare apariția lui Antiochus Magnus în fiecare dintre cele trei bătălii reprezentate de versetele zece, unsprezece și cincisprezece, vedem, de asemenea, în cuprinsul versetelor nouă până la șaisprezece, ascensiunea și căderea prorocului mincinos al profetiei biblice.

Versetele de la unu la patru identifică ascensiunea și căderea puterii balaurului. Versetele nouă și zece identifică, respectiv, anii 1798 și 1989 și, făcând astfel, versetele de la nouă la șaisprezece identifică ascensiunea și căderea profetului mincinos. Versetele de la patruzeci la patruzeci și cinci

reprezintă ascensiunea și căderea fiarei. Versetele nouă și zece se aliniază, de asemenea, cu cele două "timpuri ale sfârșitului" din versetul patruzeci, în 1798 și 1989.

Sora White ne informează în mod clar că neînțelegerea „timpului sfârșitului” produce confuzie cu privire la locul în care trebuie aplicate profețiile.

Mulți fac același lucru astăzi, în 1897, pentru că nu au avut experiență în mesajul de încercare cuprins în soliile primului, celui de-al doilea și celui de-al treilea înger. Sunt unii care cercetează Scripturile pentru dovezi că aceste solii sunt încă în viitor. Ei adună laolaltă adevărul acestor solii, dar nu le acordă locul convenit în istoria profetică. De aceea, aceștia sunt în pericol să inducă poporul în eroare cu privire la localizarea acestor solii. Ei nu văd și nu înțeleg timpul sfârșitului, nici când să localizeze aceste solii. Ziua lui Dumnezeu vine cu pași pe furiș, dar așa-ziii înțelepți și mari se dedau la vorbărie deșartă despre „educație superioară”, pe care o socotesc a-și avea originea în oameni limitați. Ei nu cunosc semnele venirii lui Hristos, nici ale sfârșitului lumii. Sermons and Talks, volumul 1, 290.

Tema versetului zece este „timpul sfârșitului”, iar în capitolul unsprezece sunt identificate mai multe „timpuri ale sfârșitului”. Dacă „nu vezi și nu înțelegi” „timpurile sfârșitului” din capitolul unsprezece, nu vei ști când „să localizezi mesajele”. Ea spune: „sunt unii care cercetează Scripturile”, și, ca la toți profeții, cuvintele ei se adresează zilelor de pe urmă; așadar, în zilele de pe urmă, cei pe care îi identifică sunt o categorie care nu înțelege timpul sfârșitului, astfel încât ei sunt și „fecioarele frumoase” ale lui Amos, care cad și nu se mai ridică niciodată.

În capitolul unsprezece, versetul unu, Dariu și Cyrus stau împreună pentru a marca vremea sfârșitului în 1989. Când Ptolemeu a mers la Babilon și l-a dus pe regele de la miazănoapte în captivitate în Egipt, în 246 î.Hr., prefigurând astfel, la rândul său, anul 1798, așa cum este reprezentat în versetele șapte până la nouă, a fost o „vreme a sfârșitului”. Versetul zece este „vremea sfârșitului” în 1989.

1798 este sfârșitul celor două mii cinci sute douăzeci de ani de împrăștiere asupra regatului de nord al lui Israel, care a început în 723 î.Hr. O mie două sute șaiszeci de ani mai târziu, în 538, papalitatea a domnit timp de o mie două sute șaiszeci de ani, până în 1798. 1798 este un "timp al sfârșitului", căci este sfârșitul celor șapte vremuri și, de asemenea, al celor o mie două sute șaiszeci de ani, precum și al celor o mie două sute nouăzeci de ani din capitolul doisprezece din Daniel. 1798 este un "timp al sfârșitului" și, prin urmare, 538 este de asemenea un "timp al sfârșitului". 538 este sfârșitul celor o mie două sute șaiszeci de ani în care păgânismul a călcat în picioare sanctuarul lui Dumnezeu și oștirea Sa, perioadă care a precedat lucrarea identică a papalității pentru aceeași durată de timp.

Anul 538 reprezintă instaurarea supremației papale și, în felul acesta, reprezintă reinstaurarea supremației papale la legea duminicală. Legea duminicală identifică un «timp al sfârșitului». Prin urmare, versetul șaisprezece, precum și versetul unu, versetele șapte până la nouă și versetul zece marchează toate «timpul sfârșitului». Acest adevăr trebuie înțeles de cei care știu când să plaseze mesajele în timp. Pompei a împlinit versetul șaisprezece când a cucerit Ierusalimul. El a fost urmat de Iulius Cezar, Augustus Cezar și Tiberiu Cezar. Nașterea lui Isus a fost un «timp al sfârșitului» și

a avut loc în vremea lui Augustus Cezar.

Atunci se va ridica în locul lui un impunător de biruri în slava împărăției: dar, în câteva zile, va fi nimicit, nici prin mânie, nici prin luptă. Daniel 11:20.

Versetul douăzeci se adaugă la lista „timpului sfârșiturilor” din capitolul unsprezece, la fel se adaugă și Tiberias Cezar, care a domnit în timpul răstignirii lui Hristos.

Și în locul lui se va ridica un om disprețuit, căruia nu i se va da cinstea împărăției; dar el va veni în chip pașnic și va dobândi împărăția prin lingușiri. Și, cu forța unui potop, vor fi măturați dinaintea lui și zdrobiți; da, chiar și căpetenia legământului. Daniel 11:21, 22.

Crucea se află în centrul săptămânii profetice pe care Hristos a venit să o confirme cu mulți.

El va întări legământul cu mulți pentru o săptămână; iar la mijlocul săptămânii va face să înceteze jertfa și prinosul, și, din pricina întinderii urâciunilor, îl va face pustiu, chiar până la sfârșit; iar ceea ce este hotărât se va vărsa peste cel pustit. Daniel 9:27.

La jumătatea săptămânii, avem atât un început, cât și un sfârșit: primele o mie două sute șaiszeci de zile s-au încheiat chiar acolo unde au început următoarele o mie două sute șaiszeci de zile.

Săptămâna corespunde celor șapte vremi ale împrăștierii împotriva împărăției de la miazănoapte, care reprezenta atât păgânismul, cât și papalitatea, prin călcarea în picioare a sanctuarului și a oastei.

Atunci am auzit pe un sfânt vorbind, iar un alt sfânt i-a zis acelui sfânt care vorbea: Până când va ține vedenia privitoare la jertfa necurmată și la fărâdelegea pustiirii, pentru ca atât sfântul locaș, cât și oștirea să fie călcate în picioare? Daniel 8:13.

538 este un „timp al sfârșitului” și corespunde crucii, care este, de asemenea, sfârșitul unei perioade profetice. 538 și crucea constituie doi martori că atât începutul, cât și sfârșitul unei profeții sunt marcate în mod profetic ca un „timp al sfârșitului”.

Versetele 21 și 22, versetul 20, versetul 16, versetul 10, versetele 7–9 și versetul 1, toate marchează „timpul sfârșitului”. Versetul 23 identifică alianța pe care Macabeii au încheiat-o cu Roma păgână între anii 161 și 158 î.Hr. Istoria Dinastiei Hasmoneilor, de la prima lor bătălie și până la încheierea ei prin distrugerea Ierusalimului în anul 70 d.Hr., reprezintă protestantismul apostat în Statele Unite, care începe în 1844, la sfârșitul unei profeții de timp și, prin urmare, într-un „timp al sfârșitului”, și se încheie cu legea duminicală, reprezentată de anul 70 d.Hr.

Versetul douăzeci și trei identifică un „timp al sfârșitului” în 167 î.Hr., la bătălia de la Modein, și, de asemenea, în 70 d.Hr., amândouă prefigurând, respectiv, 1844 și legea duminicală. Versetul douăzeci și trei, versetele douăzeci și unu și douăzeci și doi, versetul douăzeci, versetul șaisprezece, versetul zece, versetele șapte până la nouă și versetul unu toate marchează „timpul sfârșitului”.

Versetul douăzeci și patru identifică supremația de trei sute șaiszeci de ani a Romei păgâne, marcând astfel atât începutul în 31 î.Hr., cât și încheierea în 330 drept "timpul sfârșiturilor".

Versetele douăzeci și șapte și douăzeci și nouă identifică atât începutul, cât și sfârșitul acelei perioade, astfel că versetul douăzeci și patru, versetul douăzeci și șapte, versetul douăzeci și nouă, versetul douăzeci și trei, versetele douăzeci și unu și douăzeci și doi, versetul douăzeci, versetul șaisprezece, versetul zece, versetele șapte până la nouă și versetul unu, toate marchează "timpul sfârșitului".

Versetul treizeci și unu identifică anul 538, când urâciunea pustiirii a fost așezată, iar versetele treizeci și șase și patruzeci identifică anul 1798 drept „vremea sfârșitului”. Anul 538 din versetul treizeci și unu și anul 1798 din versetele treizeci și șase și patruzeci, împreună cu versetele douăzeci și șapte și douăzeci și nouă, versetul douăzeci și patru, versetul douăzeci și trei, versetele douăzeci și unu și douăzeci și doi, versetul douăzeci, versetul șaisprezece, versetul zece, versetele șapte până la nouă și versetul unu, toate marchează „vremea sfârșitului”.

„Timpul sfârșitului” apare de treisprezece ori înainte de versetul patruzeci și unu, care este legea duminicală și încă un „timp al sfârșitului”, la fel ca versetul patruzeci și cinci, când papa își găsește sfârșitul și nimeni nu-i va veni în ajutor. De cincisprezece ori „timpul sfârșitului” apare în capitoul unsprezece. Tema versetului zece este „timpul sfârșitului”. El reprezintă adevărurile care sunt dezpecetluite în timpul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii.

Vom continua în articolul următor.